

Jozefien Peelman

Wie is Jozefien Peelman?

Ik geef muziekpraktijk in Zoersel en in Schilde aan de tienerklas. Daarnaast geef ik ook celloles in Wijnegem en nog cello in de academie van Mortsel. Maar er is meer... Mijn vader is dirigent en pianist, mijn mama een violiste. Mijn ouders zijn in '84 geëmigreerd naar Australië en na hun scheiding heeft mijn moeder beslist om de wereld rond te reizen met de trein. Zo heb ik al veel artistieke indrukken opgedaan bij de Aboriginals in Australië, bij de Maori in Nieuw-Zeeland, in een Gamelanorkest in Indonesië, in een Chinese traditionele Opera, in het Mariinsky Theater in Moskou om maar te zwijgen van de fado in Portugal en een flamenco avond in Spanje.... Veel gezien en gehoord dus! De reis eindigde in Finland waar ik naar de middelbare school ging en naar de muziekschool om cello verder te studeren. Daar heb ik ook 5 jaar gezongen in een jeugdkoor op topniveau! Daarna ging ik cello studeren in Namen (in het Frans) en daarna in Antwerpen. In Antwerpen leerde ik een knappe West-Vlaamse cellist en contrabassist kennen. En nu zijn we drie tienerzonen verder.

Wat ga je missen bij onze academie?

Ik heb altijd graag gewerkt in de academie van Wijnegem omdat er een open en warme sfeer heerst. Dat zorgde ervoor dat ik ook kon zijn wie ik ben en de kans kreeg om te groeien als leerkracht - een waardevol geschenk waar ik dankbaar voor ben. Verder ga ik vooral de gezichtjes van alle kinderen missen die ik de afgelopen jaren heb lesgegeven: ik ga ze niet opnoemen, het zijn er te veel! Maar ik neem ze wel mee in mijn hart.

Je gaat binnenkort weg. Hoe komt dat?

Tja, lang geleden, na mijn studies wilde ik graag teruggaan naar Australië omdat ik het daar zo miste. Maar ik was ondertussen gaan samenwonen met die knappe cellist en centjes verdienen was noodzakelijk. Het was dan de bedoeling om in 2011 te gaan maar er kwam een dringende verbouwing op ons af en zo hebben we de plannen opnieuw moeten uitstellen. Een lange reis is er eindelijk gekomen in 2016, ineens voor de ganse zomervakantie en met mijn drie jongens erbij! Dat was zo goed meegevallen en vooral het bevestigde dat ik me daar heel erg thuis voel, want dat wou ik ook wel aftoetsen voor mezelf.

Na die reis was het lang nadenken, vooral voor mijn echtgenoot die hierdoor zijn familie achterlaat. We hebben toch de knoop doorgemaakt en dan konden we starten aan de procedures - de ene na de andere - tot corona er nog kwam tussen fietsen. Wachten dus. Afgelopen zomer hebben we na een eindeloze administratie eindelijk onze verblijfspapieren ontvangen zodat we een ander leven kunnen starten in Australië.

Wil je de leerlingen hier nog iets meegeven?

Artistiek bezig zijn is een verrijking van je persoonlijke groei als mens. Het gaat niet altijd om de meest volmaakte pianiste te worden of feilloos te kunnen zingen - dat is een middel om iets groter dan dat te bereiken. Voor mij is kunstonderwijs een geschenk om te mogen krijgen en dat moet gekoesterd worden. Blijf ervoor gaan, ook al is het soms moeilijk en lijkt het hopeloos te zijn! Zet door en wees trots op wat je hebt bereikt! Neem kleine stapjes - daar geraak je verder mee! En blijf steeds met een open geest en een mild hart naar de wereld kijken!